

РЕШЕНИЕ

№ 86

гр. Велико Търново , 23.07.2021 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

**АПЕЛАТИВЕН СЪД – ВЕЛИКО ТЪРНОВО, ВТОРИ ГРАЖДАНСКИ И
ТЪРГОВСКИ СЪСТАВ** в публично заседание на осемнадесети май, през две
хиляди двадесет и първа година в следния състав:

Председател: ХРИСТИНА ДАСКАЛОВА

Членове: ЕМАНУИЛ ЕРЕМИЕВ
ИСКРА ПЕНЧЕВА

при участието на секретаря ГАЛЯ М. РОМАНОВА
като разгледа докладваното от ХРИСТИНА ДАСКАЛОВА Въззивно
гражданско дело № 20214000500138 по описа за 2021 година

С Решение № 260067/27.11.2020 год. по гр. д. № 565/2019 год. Ловешкият окръжен съд
отнел на осн. чл. 151 във вр. с чл. 142 ал. 2 т. 1 във вр. с чл. 141 от ЗПКОНПИ от Ф. Д.
В. от гр. Луковит, в полза на Държавата, представлявана от Комисията за
противодействие на корупцията и за отнемане на незаконно придобитото имущество
(КПКОНПИ) следните суми:

- 35 869,40 лв., представляващи общ размер на средства (главници и лихви), свързани
с престъпната дейност на Ф. Д. В. по НОХД № 607/2018 г. по описа на Окръжен съд Ловеч;
263,10 лв., представляваща вноски, направени от Ф. Д. В. по разплащателна сметка №
23335130, с титуляр Ф. Д. В.; 8 570,47 лв., представляваща получена сума от трети лица,
чрез системите за бързи разплащания; 567,35 лв., представляваща изпратени средства от Ф.
Д. В. чрез системите за бързи разплащания; 849,26 лв., представляваща изпратени средства
към трети лица от Ф. Д. В.; 54 022,58 лв., представляваща общ размер на вноски, направени
от Ф. Д. В. през периода 2011 г. - 2013 г. по разплащателна сметка № BG07TTBV
9400152***** с титуляр ЦВ. Н. В..

- 2 580,50 лв., представляваща половината от пазарната стойност към датата на
отчуждаването на лек автомобил „Мерцедес“, модел „А 140“, рама № WDB168031*****,
с двигател 166940300*****, с рег. № ОВ 44****, с първоначална регистрация 20.08.1998 г.

Отхвърлил искането на КПКОНПИ против Ф. Д. В. за отнемане основание чл.

151 във вр. с чл. 142 ал. 2 т. 1, във вр. с чл. 141 от ЗПКОНПИ на следните суми: 530 лв., представляваща погасителни вноски по кредит, направени по разплащателна сметка BG 51 BPBI7928 10 622**** титulyар Ф. Д. В.; 381,72 лв., представляваща вноски по кредит, направени към ЕОС М. ЕООД, с титulyар Ф. Д. В.; 1 630 лв., представляваща погасителни вноски, направени по кредитна карта ОК Кредит 627823200*****, с титulyар Ф. Д. В., и разплащателна сметка № BG 07TTBV9400152*****, открита на 15.10.2010 г.; 175,06 лв., представляваща погасителни вноски направени от Ф. Д. В. по кредит CREX - 01841790 към „БНП Париба Пърсънъл Файненс“ЕАД; 884,15 лв., представляваща общ размер на погасителни вноски по кредит към „Юробанк България“ АД, направени от Ф. Д. В. по изпълнително дело № 111/2011 по описа на ДСИС при РС-Луковит.

Отнел на осн. чл. 151 във вр. с чл. 142 ал. 2 т. 2 във вр. с чл. 141 от ЗПКОНПИ от ЗЛ. Т. М. от гр. Луковит, в полза на Държавата, представлявана от КПКОНПИ сумата 2 580,50 лв., представляваща половината от пазарната стойност към датата на отчуждаването на лек автомобил „Мерцедес“, модел „А 140“, рама № WDB168031*****, с двигател 166940300*****, с рег. № ДФ 44****, с първоначална регистрация 20.08.1998 г.

Отхвърлил искането на КПКОНПИ против ЗЛ. Т. М. за отнемане на осн. чл. 151 във вр. с чл. 142 ал. 2 т. 4 във вр. с чл. 141 от ЗПКОНПИ на сумата от 3 090 лв., представляваща погасителни вноски по кредитна карта ОК Кредит 627823200*****, с титulyар ЗЛ. Т. М..

Отнел на осн. чл. 151 във вр. с чл. 142 ал. 2 т. 4 във вр. с чл. 141 от ЗПКОНПИ от ЦВ. Н. В. в полза на Държавата, представлявана от КПКОНПИ следните суми:

- 650 лв., представляваща преведени суми от ЦВ. Н. В. към трети лица по разплащателна сметка № 1946****, с титulyар ЦВ. Н. В.; 13 874 лв., представляващи вноски, направени от ЦВ. Н. В. през периода 2013 г.- 2018 г. по разплащателна сметка № BG07TTBV 9400152***** с титulyар ЦВ. Н. В.; 3 980 лв., представляваща внесени средства от трети лица, без посочено основание по разплащателна сметка № BG07TTBV9400152***** с титulyар ЦВ. Н. В.; 964 лв., представляваща внесени средства от трети лица, без посочено основание по спестовна сметка в лева № BG 46 TTBV 940045***** с титulyар ЦВ. Н. В.; 662 лв., представляваща получени средства от ЦВ. Н. В. от трети лица, без да е посочено основание, чрез системите за бързи разплащания; 585 лв., представляваща изпратени парични средства от ЦВ. Н. В. към трети лица

Осъдил на осн. чл. 78 ал. 1 от ГПК във вр. с чл. 157 ал. 2 ЗПКОНПИ Ф. Д. В., ЦВ. Н. В. и ЗЛ. Т. М. да заплатят на КПКОНПИ сумата 864,12 лв. разноски съобразно уважената част от иска, както и 450 лв. възнаграждение за юрисконсулт на основание чл. 78 ал. 8 ГПК.

Осъдил на осн. чл. 78 ал. 6 ГПК във вр. с чл. 157 ал. 2 ЗПКОНПИ Ф. Д. В. да заплати в полза на ЛОС сумата 4 108,91 лв. ДТ върху уважения размер на иска, както и 5 лв. за служебно издаване на изпълнителен лист, ЦВ. Н. В. - сумата 828,60 лв. ДТ върху уважения размер на иска, както и 5 лв. за служебно издаване на изпълнителен лист и ЗЛ. Т. М. - сумата 103,22 лв. ДТ върху уважения размер на иска, както и 5 лв. за служебно издаване на изпълнителен лист.

С определение № 260035/21.01.2021 год., решението е изменено на осн. чл. 248 от ГПК в частта за разноските, като КПКОНПИ е осъдена да заплати на ЗЛ. Т. М. сумата 326.96 лв. разноски по делото съобразно отхвърлената част на иска.

Въззивна жалба против решението е подадена от ЦВ. Н. В. чрез пълномощника адв. Б. К.. Обжалва съдебния акт в частта, с която искът на КПКОНПИ, предявен срещу нея, е уважен. По делото липсват доказателства, че преведените от нея на трети лица суми – 20 715 лв. и 650 лв. са от престъпна дейност. Част от хората са нейни близки – баща, братовчеди, приятели. Не е доказан произход от престъпна дейност на сумата 13 874 лв., представляващи вноски, направени от нея в периода 2013 – 2018 год. по разплащателната ѝ сметка. Същото се отнася и за останалите отнети суми. Жалбоподателката е работила почти през целия проверяван период и това е установено от заключението на експертизата. Не е извършена преценка на доходите ѝ и отнасянето им към нейното имущество. Липсват данни за имуществото ѝ към датата на сключване на брак с В.. Не е установено, че разходите ѝ надвишават доходите. В решението липсват мотиви и обсъждане на доказателствата. Моли съда да отмени решението в обжалваната част.

В писмения си отговор КПКОНПИ чрез М. Л. – служител с юридическо образование, заема становище за неоснователност на жалбата. Моли съда да я отхвърли. Изложени са подробни съображения по оплакванията в жалбата.

Въззивна жалба против решението е подадена от ЗЛ. Т. М. чрез пълномощника адв. Р. М.. Обжалва съдебния акт в частта, с която искът на КПКОНПИ, предявен срещу нея, е уважен. Счита го за неправилно и незаконосъобразно в тази част. Моли съда да го отмени и вместо това да отхвърли иска. Автомобилът – „Мерцедес“ А-140 рег. № ОВ 44**** е закупен от съпруга ѝ за сумата от 1 000 лв., която е съобразена със състоянието му. Вещото лице е оценявало автомобила само по документи съгласно каталог „Шваке“ и е приложен съответния коефициент на обезценяване и остаряване. Пазарната цена е определена некоректно и не е съобразена със състоянието на автомобила, със застрахователната му стойност към датата на сделката и с посочената цена в договора, сключен с нотариална заверка на подписите. Отделно от това, към този момент съпрузите са имали средства от прехвърляне на друг лек автомобил „Ауди

Аб“, както и от продажба на недвижими имоти през 2007 и 2008 год. Жалбоподателката е имала за 2009 год. облагаем доход в размер на 3 267.50 лв. и е получавала помощ от майка си и баба си, в чийто дом е живяла. Преминалите през банковите сметки суми не са налични и не могат да бъдат отнети. Съгласно съдебната практика предмет на отнемане може да бъдат само налични парични средства. Обичайните разходи са завишени. Фактическото съжителство на жалбоподателката с В. е прекратено през 2010 год. и тя е живяла при своята баба. Не е посочено какви наличности жалбоподателката е имала в началото на проверявания период. Доводите се поддържат в представено писмено становище.

В писмения си отговор КПКОНПИ чрез М. Л. – служител с юридическо образование, заема становище за неоснователност на жалбата. Моли съда да я отхвърли като такава.

Въззивна жалба против решението в частта, с която са отхвърлени исковете за отнемане на суми от Ф. Д. В. и ЗЛ. Т. М., е подадена от КПКОНПИ чрез М. Л. – служител с юридическо образование. Счита решението за постановено в противоречие с материалноправните и процесуални норми. Неправилно е становището на съда, че паричните средства, послужили за погасителни вноски по кредити и кредитни карти, не съставляват имущество по см. на &1 т. 8 от ДР на ЗПКОНПИ. Погасителните вноски представляват парични престации в изпълнение на парични задължения на ответниците към трети лица по предоставени кредити, но преди да бъдат такива, тези средства са се намирали в патримониума на ответниците и са били част от имуществото им. Моли съда да отмени решението в обжалваните части и вместо него да уважи претенцията на КПКОНПИ. Направено е искане за присъждане на разноски. В съдебно заседание жалбата се поддържа от процесуалния представител М. Мойнов.

Великотърновският апелативен съд, като взе предвид оплакванията в жалбите, доказателствата по делото, обсъдени поотделно и в тяхната съвкупност, приема следното:

Решението е влязло в сила в частта, с която е отнето имущество от Ф. Д. В. (въззивната жалба, подадена от него, е върната с влязло в сила разпореждане на ЛОС).

Решението в обжалваните части е валидно и допустимо, но частично неправилно.

Проверката на КПКОНПИ срещу Ф. Д. В. е започнала на 23.03.2018 год., след получено уведомление от Окръжна прокуратура – Ловеч за привличането му в качеството на обвиняем по ДП № 221/2016 год. за извършено от него престъпление по

чл. 252 ал. 2 пр. 2 във вр. с ал. 1 пр. 1 от НК. Проверявани лица са още и бившите му съпруги ЦВ. Н. В. и ЗЛ. Т. М., както и Т. Ф. В. и Д. Ф. В. – негови синове.

Проверяваният период съгласно чл. 112 ал. 3 от ЗПКОНПИ е от 23.03.2008 год. до 23.03.2018 год.

На 25.09.2019 год. КПКОНПИ е взела решение да се внесе искане за отнемане в полза на държавата на незаконно придобито имущество от Ф. Д. В., ЦВ. Н. В. и ЗЛ. Т. М.. Установеното несъответствие между имуществото и дохода на лицата е в размер на 200 002.74 лв. Видно от исковата молба на КПКОНПИ, предмет на отнемане е имущество на тримата ответници на стойност 138 548.05 лв. В хода на съдебното производство исковете са изменени по реда на чл. 214 ал. 1 от ГПК, като общата стойност на имуществото, предмет на отнемане от ответниците, възлиза на 132 709.05 лв., от които: от Ф. Д. В. – имущество на стойност 106 323.55 лв., от ЦВ. Н. В. – на стойност 20 715 лв. и от ЗЛ. Т. М. – на стойност 5 670.50 лв.

Безспорно е, че престъплението по чл. 252 ал. 2 пр. 2 във вр. с ал. 1 пр. 1 от НК, за което В. е признат за виновен (НОХД № 607/2018 год. по описа на ЛОС), попада в обхвата на ЗПКОНПИ (чл. 108 ал. 1 т. 17).

Установено по делото е също така, значително несъответствие в имуществото на проверяваното лице, поради което, налице е обосновано предположение, че същото е незаконно придобито (чл. 107 от ЗПКОНПИ). Видно от допълнителното заключение на съдебно-икономическата експертиза, доходите на ответниците в проверявания период възлизат на 159 597.08 лв., обичайните разходи са в размер на 123 409.85 лв., при което, нетният доход по см. на § 1 т. 8 от ДР на ЗПКОНПИ възлиза на 26 187.23 лв. Имуществото, придобито от ответниците в периода, е в размер на 219 354.64 лв., съответно – несъответствието между него и нетния доход възлиза на 183 167 лв., което е значително по см. на § 1 т. 3 от ДР на ЗПКОНПИ. Експертизата е съобщила данните, посочени от ответниците, за получаваните от тях доходи през проверявания период, както и заключенията на автотехническата и техническата експертизи за стойността на придобитите от ответниците в проверявания период автомобили и недвижими имоти. Съдът е кредитирал заключението на вещото лице, като е обсъдил представените по делото доказателства, сочещи произхода им. С оглед на това, неоснователни са възраженията на жалбоподателите ЦВ. Н. В. и ЗЛ. Т. М., че съдът не е съобразил данните за доходите им, придобитото имущество и източниците за придобиване на това имущество.

По въззивната жалба на ЦВ. Н. В.:

Жалбата е основателна, а решението в обжалваната част, с която от ЦВ. Н. В. са

отнети сумите: 650 лв., представляваща преведени суми по разплащателна сметка № 1946****; 13 874 лв., представляващи вноски през периода 2013 г.- 2018 г. по разплащателна сметка № BG07TTBV 9400152*****; 3 980 лв., представляваща внесени средства от трети лица по разплащателна сметка № BG07TTBV9400152*****; 964 лв., представляваща внесени средства от трети лица по спестовна сметка в лева № BG 46 TTBV 940045*****; 662 лв., представляваща получени средства от трети лица чрез системите за бързи разплащания; 585 лв., представляваща изпратени парични средства към трети лица – общо 20 715 лв., е неправилно, като постановено в противоречие с материалния закон.

Внесените от жалбоподателката и от трети лица суми по банкови сметки не са налични към датата на предявяване на иска и това е видно от посоченото от Комисията в исковата молба. С оглед на това, тези суми не представляват имущество по см. на чл. 141 от Закона, което може да бъде предмет на отнемане по реда на ЗПКОНПИ.

Първостепенният съд не се е съобразил със съдебната практика, относима към конкретната хипотеза (Решение № 129/08.06.2015 г. по гр. дело № 5562/2013 г. на ВКС, IV г. о.; Решение № 137 от 2.11.2018 г. на ВКС по гр. д. № 2507/2017 г., IV г. о., ГК). Производството по отнемане на незаконно придобито имущество, регламентирано в ЗОПДНПИ (отм.) и в ЗПКОНПИ, урежда хипотезите на отнемане в полза на държавата на налично в патримониума на ответника имущество, придобито от престъпна дейност или заместващата облага – това, което е получено от лицето в резултат на разпоредителна възмездна сделка с такова имущество. Предвид санкционния характер на нормите на закона, касаещи предметния обхват на отнемането, те не могат да се тълкуват разширително. Това означава, че отнемане на парични суми, преминали през банковите сметки на лицето, но неналични към датата на завеждане на иска за отнемане, не може да бъде претендирано по реда на чл. 62 от ЗОПДНПИ (отм.) и чл. 141 от ЗПКОНПИ, тъй като такава възможност не е предвидена. Парите са заместими потребими вещи и основните им икономически функции са на платежно средство, разчетна единица и на запас от стойност. В качеството си на потребими вещи и като платежно средство парите е възможно да са изразходени за различни стоки и услуги, т. е. те могат да са похарчени както за потребности от ежедневието, така и да са трансформирани в придобиването на имущество (реални активи), посочено в чл. 62 от ЗОПДНПИ (отм.), в който случай, отнемането както на конкретното имущество, така и на паричните средства, с които е било закупено, би довело до двойно санкциониране на отговорното лице, каквато цел законът не преследва и каквато възможност не предвижда. По тези съображения, в посоченото по-горе Решение № 129/08.06.2015 г. по гр. дело № 5562/2013 г. касационната инстанция е дала отговор на въпроса: „наличието на претендирани суми по банковите сметки на ответника, към момента на предявяване на иска, предпоставка ли е за тяхното отнемане по реда на чл. 4 ал. 1

ЗОПДИППД (отм.)“, както следва: „Предмет на отнемане в хипотезата на чл. 4 ал. 1 ЗОПДИППД (отм.) от ответника, или от лицата, посочени в чл. 5 – чл. 10 от закона, могат да са налични парични средства, т.е. такива в икономическата им функция на запас от стойност (натрупани и неизразходвани средства) и в по-тясното им разбиране като финансови активи, налични по банкови сметки, ако за тях са налице и останалите условия ...“. Това становище е приложимо и по отношение на ЗОПДНПИ (отм.) и на сега действащия ЗПКОНПИ, доколкото основните им принципи и цели са едни и същи.

Решението в тази част следва да бъде отменено и вместо това, на осн. чл. 271 ал. 1 от ГПК, искът против ЦВ. Н. В. за отнемане на това имущество - суми в общ размер 20 715 лв., да бъде отхвърлен като неоснователен.

По въззивната жалба на ЗЛ. Т. М.:

Жалбата е неоснователна.

Жалбоподателката оспорва законосъобразността на решението в частта, с която от нея е отнета сумата 2 580,50 лв., представляваща половината от пазарната стойност на лек автомобил „Мерцедес“, модел „А 140“, с рег. № ДФ 44****.

Решението в тази част е правилно. Както е посочено по-горе, по делото е установено несъответствието в доходите на ответниците, което обосновава извод за незаконност на придобитото имущество по см. на чл. 107 от ЗПКОНПИ. Автомобилът е придобит от жалбоподателката по време на брака ѝ с ответника Ф. Д. В. – на 09.09.2009 год. и отчужден от тях на 21.10.2009 год.

От заключението на автотехническата експертиза, допусната пред първата инстанция, се установява, че пазарната стойност на лек автомобил „Мерцедес“ А140 с рег. № ОВ 44-**** към датата на придобиването му и към датата на отчуждаване е 5 161 лв. Съдът е възприел тази стойност, съобразявайки се с разпоредбата на чл. 148 ал. 1 от ЗПКОНПИ, съгласно която незаконно придобитото имущество се оценява по действителната му стойност към момента на неговото придобиване или отчуждаване, а конкретно - недвижимите имоти и превозните средства – по тяхната пазарна стойност (чл. 148 ал. 2 т. 1 и т. 4 от с. з.). Този подход е възприет в закона и в съдебната практика, тъй като отразеното в договорите за покупко-продажба относно цената, няма обвързваща сила за третите лица, включително и за държавата, а релевантна е пазарната стойност на имуществото към момента на осъществяване на сделката. С оглед на това, неоснователни са доводите на жалбоподателката относно възприетата от съда стойност на закупения и впоследствие отчужден автомобил.

След като вещта е отчуждена, налице е хипотезата на чл. 151 във вр. с чл. 142 ал. 2 т. 2 от ЗПКОНПИ и на отнемане от жалбоподателката подлежи половината от

паричната равностойност на отчуждения автомобил, а именно 2 580.50 лв. Окръжният съд е достигнал до същия извод, поради което решението в тази обжалвана част следва да бъде потвърдено.

По въззивната жалба на КПКОНПИ:

Комисията обжалва решението в частта, с която съдът е отхвърлил предявения против Ф. Д. В. иск за отнемане на следните суми: 530 лв., представляваща погасителни вноски по кредит, направени по разплащателна сметка BG 51 BPBI7928 10 622****; 381,72 лв., представляваща вноски по кредит към ЕОС М. ЕООД; 1 630 лв., представляваща погасителни вноски по кредитна карта ОК Кредит 627823200*****; 175,06 лв., представляваща погасителни вноски по кредит CREX - 01841790 към „БНП Париба Пърсънъл Файненс“ ЕАД; 884,15 лв., представляваща общ размер на погасителни вноски по кредит към „Юробанк България“ АД, направени по изпълнително дело № 111/2011 по описа на ДСИС при РС-Луковит – общо 3 070.93 лв., както и в частта, с която съдът е отхвърлил иска срещу ЗЛ. Т. М. за отнемане на сумата 3 090 лв., представляваща погасителни вноски по кредитна карта ОК Кредит 627823200*****.

Изводът за неоснователност на исковете в тази част е правилен, но по различни съображения:

Първостепенният съд е приел, че погасителните вноски по кредити представляват престации в изпълнение на парични задължения към трети лица и предвид това, те не представляват имущество по см. & 1 т. 8 от ДР на ЗПКОНПИ, нито се касае за липсващо или отчуждено имущество съгласно чл. 151 от ЗПКОНПИ.

Исковете срещу Ф. Д. В. и ЗЛ. Т. М. в тази част са неоснователни по съображенията, изложени по-горе. Сумите, които се претендира да бъдат отнети от ответниците, не са налични към датата на предявяване на исковете, поради което същите не представляват имущество по см. на чл. 141 от ГПК и не подлежат на отнемане. От друга страна, поради естеството им на потребими вещи и платежни средства, спрямо тях е неприложима хипотезата на чл. 151 от ЗПКОНПИ.

По тези съображения исковете в тази част се явяват неоснователни, а крайният извод на съда за отхвърлянето им – правилен.

При този изход на делото, с оглед частичната отмяна на решението и отхвърляне на предявения срещу ЦВ. Н. В. иск за сумите общо 20 715 лв., решението следва да бъде отменено в частта, с която тя е осъдена да заплати в полза на бюджета на съдебната власт сумата 828,60 лв. ДТ върху уважения размер на иска, както и 5 лв. за служебно издаване на изпълнителен лист, както и в частта, с която тримата ответници

са осъдени да заплатят на КПКОНПИ разноски съобразно уважената част на исковете в размер на разликата над 722 лв. до присъдените 864,12 лв. (общият размер на уважените иски възлиза на 105 303 лв.).

На осн. чл. 157 ал. 2 ЗПКОНПИ Комисията следва да заплати в полза на бюджета на съдебната власт ДТ за двете инстанции в размер на 1 243 лв. съобразно отхвърлената част на иска против ЦВ. Н. В..

Останалите разноски пред въззивната инстанция остават за страните, така както са направени.

Така мотивиран и на осн. чл. 271 от ГПК, съдът:

РЕШИ:

ОТМЕНЯ Решение № 260067/27.11.2020 год. на Окръжен съд – Ловеч по гр. д. № 565/2019 год. по описа на същия съд в частта, с което от ЦВ. Н. В. са отнети на осн. чл. 151 във вр. с чл. 142 ал. 2 т. 4 във вр. с чл. 141 от ЗПКОНПИ в полза на Държавата, представлявана от КПКОНПИ следните суми: 650 лв., представляваща преведени суми от ЦВ. Н. В. към трети лица по разплащателна сметка № 1946****, с титуляр ЦВ. Н. В.; 13 874 лв., представляващи вноски, направени от ЦВ. Н. В. през периода 2013 г.- 2018 г. по разплащателна сметка № BG07TTBV 9400152***** с титуляр ЦВ. Н. В.; 3 980 лв., представляваща внесени средства от трети лица, без посочено основание по разплащателна сметка № BG07TTBV9400152***** с титуляр ЦВ. Н. В.; 964 лв., представляваща внесени средства от трети лица, без посочено основание по спестовна сметка в лева № BG 46 TTBV 940045***** с титуляр ЦВ. Н. В.; 662 лв., представляваща получени средства от ЦВ. Н. В. от трети лица, без да е посочено основание, чрез системите за бързи разплащания; 585 лв., представляваща изпратени парични средства от ЦВ. Н. В. към трети лица; в частта, с която ЦВ. Н. В. е осъдена да заплати в полза на ЛОС сумата 828,60 лв. ДТ върху уважения размер на иска и 5 лв. за служебно издаване на изпълнителен лист, както и в частта, с която Ф. Д. В., ЦВ. Н. В. и ЗЛ. Т. М. са осъдени да заплатят на КПКОНПИ разликата над 722 лв. до присъдените 864,12 лв. разноски съобразно уважената част от иска, вместо което **ПОСТАНОВЯВА:**

ОТХВЪРЛЯ като неоснователен предявения от Комисия за противодействие на корупцията и отнемане на незаконно придобито имущество – гр. София, против ЦВ. Н. В. иск по чл. 151 във вр. с чл. 142 ал. 2 т. 4 във вр. с чл. 141 от ЗПКОНПИ за отнемане в полза на Държавата на следните суми: 650 лв., представляваща преведени суми от ЦВ. Н. В. към трети лица по разплащателна сметка № 1946****, с титуляр ЦВ. Н. В.; 13 874 лв., представляващи вноски, направени от ЦВ. Н. В. през периода 2013 г.- 2018

г. по разплащателна сметка № BG07TTBV 9400152***** с титуляр ЦВ. Н. В.; 3 980 лв., представляваща внесени средства от трети лица, без посочено основание по разплащателна сметка № BG07TTBV9400152***** с титуляр ЦВ. Н. В.; 964 лв., представляваща внесени средства от трети лица, без посочено основание по спестовна сметка в лева № BG 46 TTBV 940045***** с титуляр ЦВ. Н. В.; 662 лв., представляваща получени средства от ЦВ. Н. В. от трети лица, без да е посочено основание, чрез системите за бързи разплащания; 585 лв., представляваща изпратени парични средства от ЦВ. Н. В. към трети лица.

ПОТВЪРЖДАВА решението в останалата обжалвана част.

ОСЪЖДА КПКОНПИ – гр. София да заплати в полза на бюджета на съдебната власт ДТ за двете инстанции в размер на 1 243 лв. съобразно отхвърлената част на иска против ЦВ. Н. В..

Решението подлежи на касационно обжалване пред Върховен касационен съд на Република България в едномесечен срок от съобщаването му на страните.

Председател: _____

Членове:

1. _____

2. _____